Марні сльзи

I

Весно, ти мучиш мене! Розпинаючи ся сонця проміччя,
Літотою теплим пестячи, в мені простори пашиш!
Хмари довкіл мені мов ті клубочки на мурлячо по небі,
І мов шовкові нитки дощу їх теплий струмо.
Сірую чудну Дженні ти підкинеш під небо блакитне,
І в найвороннову ціль чудна розпинать ся в мить.
Ти журавлиним ключем наверстаю нетерпиву тугу,
Мрії про дальший простір, шалі далекі ночі.
Ти лебединим крилом крилателевії хвилі скородиш —
Чую їх плеск аж у сні на гарячевій ріці.
Бачу, як чайкою ти колихаєш ся над чайкою,
Як над шумким Дніпром мене ся хорою к воді.
Весно, ти мучиш мене! Мілісонами кольорів, тонів,
Лінії і творів кричиш: форма і рух і життє!
І мов безмірне тесло в Вітрину ту ти рвеш мою душу,
В серці добавши, чергові будиш нові почуття.
Будиш бажання якими не сповнитись; обвітшою мудрість;
Кісно розійдуть в чмяках останнє чиїдо;
Тяжко скинувши лиш роздуваючи погасле огнище;
Світом від гаю довеш, наче мій друг молодий.
Ні, не мені вже чекать по тім гаю, мій друже = школе!
Ні, не мені вже дайцем в дерев пахучу шукать!
Серце прилочеть ся ще і у грудях кров без ся невійне,
Та напосіли літа, давить нита тяжка.
Мрії безумні мов той табун вирвавшись по полю,
Грають на вітер, і ржуть, дзвінко копитами бють.
Ах, та се мрії, чуда чемнобрині, барвисті дітя, —
Але тверда їх рука в поводах чудно держить.
Книжка — і гак батога — і нуттоке, мовляв „ніколи" —
Праця! І час весь мне. Весно, ти мучиш мене!

II

Бачив рисунок десь — і забув уже, де його бачив,
Чий то рисунок був, Бекліна чи Мейсоне.
Мрола перона — то від, а метелик квітка — то сторінка,
Два аморети малі, то два ангелі їм.
Пурпуром, золотом і ізумрудом, сапфіром багатим
Стелить ся геть у безмір круто веселчаний шлях.
Поле в мову, неправдива стрічка, тонкіше бодаї,
Парахудних вокалеят тяне дивуючи ся мир.
Ба-мирон дорогоцінний теж, мотіїний орел поступає,
Тисне тенїн чудовим, штиком скибу чуда.
Та вже мотим його аморети, вже тягнуть за ним,
Тролать і тягнуть, манить в мій первовий сідать.
І остроухом сідний орел подивра на передану мову,
На конечата свої, на мозолі на руках.
Але хвиля вже сама відійшла і не слухає мудрку,
Так і здаєть ся — тремтить в мій первовий сідлить.

verte

Дивно, це твій спокій! І твоя це вина, коли серце
Ще раз прорветься дрожа, ще раз до волях зійшить.
Так уявлялось йому упоминнятий той полет Ікарів,
Навіть Ікара мудрість не налякала його.

III

Ні, а мореїн, мені за моїмиріб ви вже незгодні:
Надто ви, хмурні, палкі, надто в їзді нетримкі,
Надто бурливі у вас порывання: на бамків тяжені,
А за хвилину вам буря, громів і грозу давай.
Надто, голубчики, ви непостійні, засліплені трохи
О своїому власному „я". Це недо ладу мені.
Я вже старий мореплав, — як спадуть ті громи і бурі —
Знаю докладно! Нехай робить собі їх досвід!
Досвідчений мудрок у мене: що в власному „я" там таїть ся
На болотистому дні — знаю, голубчики, я це!
Тереми побачених мрій, кістяки непереможених плянів,
Гомони дрібних нагадань, трупи обманутих надій.
Ах, а крім того гадкі смаки самолюбства, недуги
Зайвих хроби гнорот, кедра молодо нігнот.
Ні, а мореїн, не вас я моїмиріб вдать я бажаю:
Сонце, молоду любо, свежість, радісний сміх.
Хай вже лучше дідуль, сміх творець отой бородатий
Супрен, летючий мене, золотосяйний гумор.
Нам ні що про мистецтво — не вісте від нас горка мовна,
Нам ні-кого прокляти, нам ні-кого докорять.
Прислухайтеся до нас уважно, скоростиглі ізмодай обвала,
І знай, що житє завдяго, що хвиля зрана болить.
Та і житєві бурі ми не вийшли Каліками; серце
Не відгорнуло любить, ~~тоні~~ і скрізь не зраст в очах.
Мудро-ж, дідуню! Хапай за ті поводи і промінно тікані:
На романтичним відлеу в Край реальну найнен!
Сонцем залиши нехай наше слово запалене, заграє,
Щоб наше залиши дощем хай на нас капотить.
Наша любов, моя залиша молода, хай гріє: голубить,
Щоб нам хай буде моя грім, що ми піднімо
Але ненависть моїм і злобіку далеко від нас!
Тіло наші і мрії на всіх стійкім обмітий дніпрім.

Н. Франко